

Sygn. akt II K 176/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2018r

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Przybylska

Protokolant sekr. sąd. Ilona Pilarczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu ---

po rozpoznaniu dnia 4.06.2018r

sprawy P. J.

syna S. i J. z d. S.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że

w dniu 11 listopada 2017 roku w miejscowości R. gm. K. będąc w stanie nietrzeźwości 2,66 promila alkoholu we krwi kierował pojazdem mechanicznym marki V. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej w strefie ruchu lądowego przy czym czynu powyższego dopuścił się po prawomocnym skazaniu za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w tym samym miejscu i czasie kierował w/w pojazdem po drodze publicznej w ruchu lądowym pomimo orzeczonego w wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 2 czerwca 2016 roku sygn. akt II K 265/16 dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych

tj. o czyn z art. 178a§4 kk

1. oskarżonego P. J. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona art. 178a§4 kk i za to na podstawie art. 178a§4 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 42§3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych i rowerowych w strefie ruchu lądowego dożywotnio,
3. na podstawie art. 43a§2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych płatne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,
4. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i opłaty.

SSR Marta Przybylska

Sygn. akt II K 176/18

UZASADNIENIE

W dniu 11 listopada 2017 roku około godz. 15.40 oskarżony P. J. jechał w miejscowości R. gmina K. kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...). Oskarżony był po spożyciu 1 litra wódki 40 % w dniu 10 listopada 2017 r. i jednego piwa żubr w dniu 11 listopada 2017 r. Oskarżony spowodował kolizję drogową z udziałem pojazdu L. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez M. D. – uderzając w tył w/w pojazdu i spychając go do rowu. Oskarżony

jechał razem ze swoim 4 – letnim synem, który siedział na przednim fotelu kierowanego przez niego pojazdu jako pasażer.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 65 – 66, 72 – 73, 84 - 85, notatka urzędowa- k. 1, 2, protokół użycia alkotestu k. 3 szkic sytuacyjny k. 9, protokół oględzin pojazdu k. 10 – 17, materiał poglądowy k. 18 - 28)

Oskarżony nie wyraził zgody na poddanie go przez funkcjonariuszy policji badaniu zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Na oddziale (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w K. pobrano od niego krew do badań na zawartość alkoholu:

I badanie 16.55 – 2,48 promila we krwi

II badanie 17.30 – 2,22 promila we krwi

III badanie 17.55- 2,15 promila we krwi

Na podstawie oznaczonych poziomów alkoholu we krwi można oznaczyć iż stężenie alkoholu u oskarżonego o godz. 14.30 wynosiło pomiędzy 2,66 a 2,78 promila we krwi.

(dowód: notatka urzędowa- k. 1, 2, sprawozdanie z badań 32 – 34, 36 – 38, 40 – 42, opinia k. 80)

Oskarżony P. J. ma 38 lat, wykształcenie zawodowe, z zawodu mechanik samochodowy. Jest żonaty, ma na utrzymaniu 2 dzieci w wieku 2 i 8 lat. Bezrobotny, utrzymuje się z prac dorywczych, z których osiąga dochód w wysokości 1000 złotych miesięcznie. Oskarżony był wcześniej karany m.in wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie sygn.. akt II K 265/16 za czyn z art. 178a § 4 k.k. w którym orzeczono wobec niego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.65 – 66, 72 – 73, 84 - 85,, dane o karalności k. 47 - 48, odpis wyroku k. 30, 49, zapytanie o ukaranie k. 45 – 46, wydruk C. k. 53 - 63)

Oskarżony P. J. w toku postępowania przygotowawczego oraz na rozprawie przed sądem przyznał się do zarzucanego czynu. Oskarżony złożył wyjaśnienia w których opisał jaki alkohol i o której godzinie spożywał. Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne, gdyż w pełni odzwierciedlają ustalony stan faktyczny, a także wzajemnie uzupełniają się z zebranymi dowodami z dokumentów, w tym protokołami badań krwi i opinią biegłego w zakresie określenia poziomu alkoholu w organizmie oskarżonego w chwili zdarzenia. Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim opisywał on, iż M. D. nie jechała na wprost, a wycofywała pojazd na drodze. Wyjaśnieniom tym przeczą wiarygodne zeznania świadków M. D. i Z. J., którzy jako naoczni świadkowie zdarzenia opisać jego przebieg, a także rzeczowy materiał dowodowy w tym protokoły oględzin pojazdów.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. D. i Z. J. –uczestniczących w zdarzeniu. Sąd uznał zeznania złożone przez świadków na rozprawie za wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem faktycznym. Zeznania te nie były wymuszone i stanowiły swobodną oraz wyczerpującą relację uczestników zdarzenia dotyczącą jego przebiegu. M. D. i Z. J. w swych zeznaniach opisać dokładny przebieg zdarzenia i jego poszczególne fazy. Wskazali sposób jazdy oskarżonego oraz w jaki sposób oni poruszali się po drodze publicznej.

Sąd uznał za trafną i przydatną dla rozstrzygnięcia jako sporządzoną zgodnie z zasadami sztuki opinię biegłego A. T. w zakresie stężenia alkoholu w organizmie P. J. w dniu 11 listopada 2017 r. Biegły na podstawie dokumentacji medycznej i wyjaśnień oskarżonego w zakresie ilości spożywanego alkoholu i przyjmowanych posiłków wskazał, iż stężenie alkoholu u oskarżonego o godz. 14.30 wynosiło pomiędzy 2,66 a 2,78 promila we krwi.

Za wiarygodne należało uznać także zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Artykuł 178a § 1 k.k. penalizuje czyn polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających. Zgodnie z art. 115 § 16 k. k. człowiek znajduje się w stanie nietrzeźwości, gdy zawartość alkoholu w jego krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg, albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Występek przewidziany w art. 178a § 1 k. k. jest przestępstwem formalnym, które może nastąpić bez względu czy zaistniał jakikolwiek skutek. Stronę podmiotową tego wystętku stanowi umyślność.

Zgodnie z art. 178 § 4 k.k. surowszą odpowiedzialność ponosi sprawca jeżeli czynu określonego w § 1 dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Oskarżony P. J. wypełnił swoim zachowaniem przedmiotową stronę wystętku z art. 178a § 4 k. k., gdyż po spożyciu alkoholu, mając powyżej 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wsiadł za kierownicę samochodu i wyjechał nim na drogę. Oskarżony miał pełną świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości. Świadczy o tym fakt, że jako dorosły mężczyzna przewidywał, że po wypiciu 1 litra wódki dnia poprzedniego i piwa w dniu zdarzenia znajduje się w stanie nietrzeźwości. Analiza dowodów zebranych w sprawie wskazuje, iż oskarżony działał umyślnie z zamiarem ewentualnym, gdyż zdając sobie sprawę, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, przewidywał możliwość popełnienia przestępstwa i godził się na to. Oskarżony miał również świadomość tego, iż był uprzednio skazany za czyny z art. 178a § 1 k.k. oraz art. 178a § 4 k.k. i orzeczono wobec niego dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, będący przedmiotem analizy i oceny Sądu, pozwala na przypisanie oskarżonemu winy, gdyż w czasie swojego bezprawnego i karalnego zachowania, mając możliwość podjęcia decyzji zgodnej z wymogami prawa i nie dał posłuchu normie prawnej.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należy ocenić jako duży. Przemawia za tym postawa oskarżonego oraz stopień i rodzaj naruszonego dobra jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował jedynie przyznanie się oskarżonego do winy.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu orzeczona kara jest sprawiedliwa i słuszna w odczuciu społecznym, spełniając tym samym wymogi prewencji generalnej, jak również stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr. P. J. mimo wcześniejszych skazań za czyny polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz orzeczeniu wobec niego dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w dniu 11 listopada 2017 r. kierował pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym aż 2,66 promila alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony wyjechał kierowanym przez siebie pojazdem na drogę publiczną przewożąc swojego małoletniego syna. Spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i doprowadził do kolizji drogowej uszkadzając inny pojazd. Oskarżony w toku postępowania nie wyraził skruchy. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony wykazał się rażącym lekceważeniem zasad ruchu drogowego, ale także zasad współżycia społecznego, stwarzając zagrożenie dla innych użytkowników ruchu drogowego. Wymierzona kara ma znaczenie zarówno w zakresie indywidualnego oddziaływania kary na sprawcę, jak i także nie pozostaje bez znaczenia z uwagi na względy prewencji ogólnej związanej z wydzźwiękiem, jaki zapadły w sprawie wyrok wywołać powinien w środowisku, w którym żyje oskarżony.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k., Sąd na podstawie art. 42 § 3 k. k. orzekł w stosunku do P. J. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerowych w ruchu lądowym

dożywotnio. Przy wymiarze środka karnego chodzi nie tylko o kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, ale w pierwszym rzędzie o cele, które zakaz ma osiągnąć wobec oskarżonego, przede wszystkim cele zapobiegawcze, wysunięte przed cele wychowawcze. Taka hierarchia celów została przyjęta przez ustawodawcę także przy orzekaniu środków karnych (zob. art. 56 k.k. w zw. z art. 53 § 1 k.k.). Jasne jest więc, że obligatoryjny przecież zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio służy faktycznemu wyeliminowaniu z ruchu jako kierowców tych osób, które dopuściły się przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. wymienionego w art. 42 § 3 k.k.. Analizując realia przedmiotowej sprawy sąd nie znalazł żadnych wyjątkowych okoliczności, które mogły by wpłynąć na inny wymiar orzeczonego środka karnego.

Zgodnie z art. 43a § 2 kk sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk uwzględniając sytuację rodzinną i finansową oskarżonego sąd zwolnił P. J. od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty.

SSR Marta Przybylska